

ГЭС определяется как 10^{-3} , то есть раз в 1000 лет. Допустим, что в результате катастрофического паводка или другой причины прорвало плотину расположенного выше по течению р. Волги Рыбинского водохранилища. Его ёмкость примерно в четыре раза превышает полезный объём Горьковского водохранилища и последнее не сможет принять такой объём воды. Его уровень резко повысится и может произойти авария уже на плотине Горьковской (Нижегородской) ГЭС. Аварийный сброс воды на Нижегородской ГЭС с большой вероятностью может серьезно отразиться как на крупных (Заволжье, Балахна, Нижний Новгород, Бор), так и на относительно мелких городах Нижегородской области. По оценкам экспертов через 15 мин. после прорыва плотины начнется затопление г. Заволжье. Высота волны составит 15 – 17 м. Город будет затоплен полностью через 35 – 40 мин, а через 4,5 часа начнется затопление Сормовского района Н.Новгорода. Высота подъема воды составит 0,5 – 2 м. Зона катастрофического затопления составит 1210 км², в которую попадает 5 городов и 61 населённый пункт с численностью населения 188,8 тыс. человек.

Далее поток войдёт в Чебоксарское водохранилище, которое может принять большую часть стока. Начнётся его постепенное заполнение до 68-й отметки. Население, которое проживает в зоне затопления между отметками 63 и 68 м (Нижегородская область, Чувашия и Мари-Эл) будет вынуждено эвакуироваться. Об архитектурных памятниках и сельскохозяйственных угодьях речь особая. После переполнения Чебоксарского водохранилища возможен перелив воды и через плотину Чебоксарской ГЭС.

С большой степенью вероятности можно утверждать, что поток не дойдёт до устья Волги, так как его удержит Куйбышевское водохранилище, поскольку оно многолетнего регулирования и полностью никогда не заполняется.

Таким образом, для уменьшения последствий аварий на равнинных гидротехнических объектах важно тщательно оценивать характер возникающей опасности, заблаговременно разрабатывать и внедрять соответствующие методики предупреждения чрезвычайных ситуаций. Анализ статистических данных показал, что доступной информации недостаточно не только для построения функций распределения исследуемых случайных величин, но и для достоверной оценки вероятностей этих событий. Хотя закон РФ «О безопасности гидротехнических объектов» предусматривает страхование ГТС, количественные показатели риска их разрушения, затопления территорий, ущерба от нарушений электроснабжения не определены. И самое главное – сложность определения «цены» человеческой жизни.

Список литературы

1. Владимирова, Анализ статистических данных для построения зависимостей «частота-последствия» и «частота-ущерб» / Е.П. Владимирова, М.М. Каленникова, В.В. Лесных // Методические вопросы исследования надёжности больших систем энергетики. Вып. 49. ИСЭМ СО РАН. Иркутск, 1998. – С. 375 – 386.
2. Папков, Б.В. Становление и развитие электротехники и электроэнергетики: краткая хроника событий и фактов / Б.В. Папков. – Нижний Новгород: изд-во «Кварц», 2011. – 216 с.
3. Есть ли опасность аварий на плотинах? / Нижегородский рабочий. 13.05.1998 г.

БУРОВА БРИГАДА ЯК ОСНОВНИЙ ВИРОБНИЧИЙ ПІДРОЗДІЛ КОМАНДНО-БРИГАДНОЇ ФОРМИ ОРГАНІЗАЦІЇ РОБІТ НА ГЕОЛОГІЧНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Пономаренко П.І., д.т.н., професор;

Тарасенко В.А., аспірант,

Державний ВНЗ «Національний гірничий університет», м. Дніпропетровськ

Економічна безпека України значною мірою залежить від рівня розвитку мінерально-сировинної бази та її здатності забезпечити промисловість, агропромисловий і енергетичний комплекси власної сировини. У наступних роках потреба в енергетичних, вугільних, рудних та інших корисних копалин постійно зростатиме, що, в свою чергу, буде викликати необхідність зростання обсягів робіт з геологічного вивчення надр з метою подальшого розвитку мінерально-сировинної бази держави. В умовах ринкової економіки штабом

геологічної галузі один з основних принципів управління суб'єктами геологічної діяльності є необхідність забезпечення вирішення завдань у сфері геологічного вивчення надр з урахуванням особливостей функціонування господарчих суб'єктів в умовах ринкових відносин і використання різноманітних методів управління суб'єктами геологічної діяльності, які формуються на основі оптимального поєднання ринкового саморегулювання економічних відносин суб'єктів геологічної діяльності та державного регулювання макроекономічних процесів. В умовах перетворення геологічної галузі в нових умовах і завданнями, що приведені вище, в геологічних організаціях розпочалося удосконалення їх структури управління.

Метою удосконалення такої структури є підвищення конкурентоспроможності і ефективності виконання геологорозвідувальних робіт підприємств. Якщо раніше практично всі геологорозвідувальні роботи велися за рахунок держбюджету, то в теперішній час на виконання пооб'єктних планів за програмами «Розвиток мінерально-сировинної бази», «Геолого-економічні дослідження та заходи» держава фінансує тільки на 40-60% річного ліміту асигнувань казенних геологічних підприємств. В таких умовах структура підприємства повинна бути гнучкою і забезпечувати фінансовий стан як за державні кошти, так і за позадержавні кошти за рахунок виконання хоздоговірних робіт. Для цього необхідно створювати управлінські команди під конкретну мету або задачу [1].

В західних країнах бригадно-командна форма організації праці є однією із самих ефективних. Задача менеджменту полягає у виявленні можливостей підвищення організаційної, групової і індивідуальної ефективності [2].

Таким чином, такою командою (міні командою) в геологічних підприємствах є бурові бригади, які є основними виробничими підрозділами геологічних експедицій, партій, відокремлених підрозділів і в цілому геологічних казенних підприємств галузі. Для цих міні команд характерна бригадна форма організації і оплати праці. Бурові бригади виробничих підрозділів виконують роботи, в основному, по бурінню свердловин для розвідки твердих корисних копалин та підземних вод і водопостачання, згідно з договорами внутрішнього розпорядку з підприємством та іншими підприємствами, організаціями геологічної галузі.

Суттєвість бригадної форми організації і оплати праці складає в тому, що плановий обсяг (об'єм) роботи розподіляється не на окремих робітників, а на колектив бригади, який гарантує виконання роботи незалежно від обставин, що склалися. Крім того, бригаді передається і плановий фонд заробітної плати із правом його розподілу по правилам, що розробляються раніше. При цьому членам бригади, що працюють в умовах фінансування за рахунок бюджету фонду матеріального стимулювання, гарантується оплата праці не нижче установлені нормативними актами. Фонд заробітної плати визначається в відповідності з розрахунком кількістю штатних одиниць для виконання планового об'єму (обсягу) робіт, що затверджені нормами навантаження. Кожному члену навантаження, який відпрацював місячну норму часу, гарантується оплата праці не нижче установлені нормативними актами. Додаткова оплата і премії розподіляються в залежності від виконання бригадою планових показників, а також кількості і якості роботи кожного члена колективу бригади [3].

Слід зазначити, що в геологічних організаціях широко застосовуються роботи бурових бригад вахтовим методом. Наявність справедливої структури оплати праці вахтовим методом, об'єктивність заложеніх в ній відмінностей до заробітної плати впливає на стосунки стимулювання співробітників до роботи, їх поведінка, ефективності трудової діяльності, а значить, і успіх всього геологічного підприємства.

В таких бригадах водяться гнучкі системи, які мають тісний зв'язок між рівнем заробітної плати кожного члена бригади і загальними результатами. Формування бригад зачасту пов'язано з переміновкою обладнання, що закріплюється за бригадою і концентрується на виробничій площині, де проводяться бурові роботи. Це забезпечує зниження часу на транспортування і запаси матеріалів, що дозволяє мати такі резерви для опробування і впровадження нових видів технологій та виробів. Все це дозволяє більш ефективно впровадити нові форми командно-бригадної організації праці на підприємстві.

Список літератури

1. Пономаренко П.І., Тарасенко В.А. Необхідність обґрунтування удосконалення структури КП «Південукргеологія» // Економіка промисловості, 2012. – № 1–2 (57–58) – С. 37-40.
2. Пономаренко П.І., Примакова В.О. Матеріали міжнар. наук.- практ. конф., «Проблеми та шляхи вдосконалення економічного механізму підприємницької діяльності» - м. Дніпропетровськ : Наука і освіта, 2009. Т.4. – С. 62–65.
3. Пономаренко П.І., Тарасенко В.А. Удосконалення стимулюючої функції існуючої системи оплати праці бурових бригад вахтовим методом // Економічний вісник НГУ. – 2012. – № 2 (38). – С. 120-123.

ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ НА МІЖНАРОДНОМУ РИНКУ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ В КОНТЕКСТІ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

*Прокопов О.А., аспірант,
Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»*

Успішна інтеграція України до міжнародного ринку інформаційних послуг (МРІП) потребує значного підвищення конкурентоспроможності національної економіки на основі зміни структури експорту у напрямку галузей послуг, які визначають динаміку і детермінанти розвитку цього ринку, а саме: інформаційних, комп'ютерних, ділових, телекомунікаційних, фінансових.

Проблеми, які супроводжують зовнішньоторговельні процеси України та стримуючі фактори розвитку вітчизняної інформаційної індустрії як елементу підвищення конкурентоспроможності національної економіки на МРІП негативно впливають на Міжнародний рейтинг країни за цими аспектами. Так, за даними Світового економічного форуму за 2011 р. Україна посідає 89 місце серед 139 країн світу, а це нижчий показник за Глобальним індексом конкурентоспроможності, ніж у всіх держав – членів ЄС-27 та більшості країн СНД. Рейтинг України за індексом Технологічної готовності – 83 позиція, що також досить низьке значення (табл. 1).

Таблиця 1

Рейтинг України за індексами, що стосуються показників стану національної інформаційної індустрії та умов її функціонування

Індекс	Україна (порівняно із сукупною кількістю країн)
Глобальний індекс конкурентоспроможності 2010–2011 (WEF Global Competitiveness Index)	89 (139)
Індекс технологічної готовності 2010–2011 (WEF Technological Readiness Index)	83 (139)
Індекс мережевої готовності 2010–2011 (WEF Networked Readiness Index)	90 (138)
Готовність уряду (Government readiness)	122 (138)
Використання урядом (Government usage)	75 (138)
Рейтинг за електронною готовністю 2010 (EIU eReadiness Ranking)	64 (70)
Індекс електронного уряду ООН 2010 (UN e-Government Index)	54 (192)

[1]

За індексом мережевої готовності (ІМГ, Networked Readiness Index), який відображає національне середовище для розвитку та поширення ІКТ (у тому числі бізнес-середовище, людський капітал та інфраструктуру, які необхідні для ІКТ), Україна посідає 90 місце із 139 країн за індексом ІМГ у 2010–2011 рр. (табл. 3.9). Цей інтегральний показник також відбиває рівень використання ІКТ населенням, бізнесом, урядом країни. Порівняно із ІМГ за 2008–2009 рр. Україна втратила 15 позицій через те, що залишилась позаду інших країн за